

drøftelse af spørgsmålet om Indonesien til den 4. plenarforsamling.

I anledning af den i Ungarn stedfundne proces mod kardinal Mindszenty foregik der i forsamlingen en debat, under hvilken udenrigsminister Gustav Rasmussen på Danmarks, Islands, Norges og Sveriges vegne fremsatte den som bilag 3 gengivne udtalelse, hvorefter de nordiske lande ikke kunne stemme for spørgsmålets optagelse på dagsordenen.

Bolivia foreslog en resolution gående ud på, at plenarforsamlingen efter at have udtalt sin bekymring over anklagerne mod Bulgarien og Ungarn skulle mærke sig de skridt, som adskillige stater, der havde undertegnet fredstraktaten med Bulgarien og Ungarn, havde taget vedrørende disse anklager, og skulle udtale håbet om, at forholdsregler ville blive taget i overensstemmelse med fredstraktaterne for at sikre respekten for menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder, og dernæst henlede de bulgarske og ungarske regeringers opmærksomhed på de forpligtelser, de havde efter fredstraktaterne, og endelig tilsidst bestemme, at spørgsmålet skulle optages på ny under De Forenede Nationers 4. samling.

Denne resolution vedtoges ved afstemningen i plenarforsamlingen med 34 stemmer. De østeuropæiske lande stemte imod. En række lande afholdt sig fra at stemme.

Den nye stat Israel havde indgivet ansøgning om optagelse som medlem af De Forenede Nationer, og sikkerhedsrådet havde efter nærmere overvejelse af ansøgningen anbefalet til plenarforsamlingen at imødekomme denne.

Der nedsattes et udvalg, hvori Israels repræsentant fik sæde for at besvare sådanne spørgsmål og fremsætte sådanne erklæringer, som udvalget måtte finde ønskelige.

Den danske repræsentant i udvalget, folketingsmand Per Federspiel, rettede en række spørgsmål til Israels repræsentant, idet han især ønskede visse punkter angående Israels principielle stilling til de arabiske flygtninges tilbagevenden nærmere oplyst.

Under den afsluttende debat udtalte Federspiel, at den danske delegation med glæde så Israels optagelse, såfremt den havde vished for, at det opfyldte betingelserne i pagtens artikel 4. Idet han fremhævede, at intet af de 3 punkter: Jerusalems stilling, de arabiske flygtninge og forfølgelsen af grev Bernadottes mordere kunne gøres til egentlige betingelser for Israels optagelse, gennemgik han de fremsatte redegørelser for Israels stilling til disse spørgsmål og udtalte, at de ikke havde været så fyldestgørende, at man kunne sige, at pagtens artikel 4 ubetinget var opfyldt. Den danske delegation ville derfor stemme for et forslag fra Libanon om spørgsmålets udsættelse, og hvis dette blev forkastet, ville den afholde sig fra at stemme for en resolution om optagelse.

Libanons forslag om udsættelse blev forkastet i udvalget med 19 stemmer mod 5. Et af Australien og en række andre stater fremsat forslag til resolution om Israels optagelse blev derefter vedtaget med 33 stemmer mod 11, medens 13, deriblandt Danmark, ikke stemte.

Sidstnævnte forslag blev herefter forelagt plenarforsamlingen til afgørelse den 11. maj 1949. Efter en omfattende debat, hvorunder 21 medlemmer tog ordet, vedtoges resolutionen med 37 mod 12, medens 9 ikke stemte; blandt disse sidste var Danmark og Sverige. Umiddelbart efter afstemningen tog en delegation fra Israel sæde i forsamlingen og deltog herefter i arbejdet under de sidste dage af denne.